Báthori Csaba fordításai

ÉNEK A SEMMIRŐL

A semmi, róla szól dalom –

magamról, másról nincs szavam,

a szerelem is hangtalan,

az minden itt,

hisz ezt lovon írom s hangom

isálmodik.

Mikor születtem, nem tudom –

se boldog, se boldogtalan,

nem vagyok honos, hontalan,

sjól is van így –

a sorsom engem így fogan,

hegyről repít.

Álmom eleje rejtelem,

végét tetőled ismerem.

Itt helyben megszakad szivem,

bánat szorít,

de tűröm – Marsra! – pissztelen

szúrásait.

Betegre, les reám a vég –

kereng felőle szóbeszéd,

csak doktornál van menedék,

□□□□□□□□ *de hoz-e írt?*

Jó doktor megmentene még…

□□□□□□□□ *Időm telik.*

Bár nem tudom, van kedvesem –

hitemre, én sem ismerem,

nem jobbít, nem ront kedvemen,

□□□□□□□□ *s idegenitt*

még nem járt soha földemen

□□□□□□□□ *ezideig.*

Nem látom s érte lángolok,

feddést vagy jószót nem kapok,

színelátatlan elvagyok –

□□□□□□□□ *egy tyúk szemit*

sem éri: értem szebb s nagyobb

□□□□□□□□ *szív is meging.*

E dal enyém, a tárgytalan,

és annak majd át is adom,

ki elviszi neki dalom

□□□□□□□□ *Anjouba, kint*

megfejteni e pár sorom:

□□□□□□□□ *értsem megint.*

LÁTHATOM ÉN

Láthatom én, láthatja ő:

mint sarjad, él a kert, mező,

forrás fakad csergedező,

□□□□□□□□ *szellő suhan:*

ki-ki örvend, mint csecsemő,

□□□□□□□□ oly boldogan.

Csak szép lehet a szerelem.

Mért jut kevés, semmi nekem?

Biztos csekély az érdemem.

□□□□□□□□ Ki szorosan

tartja törvényeit, sosem

□□□□□□□□boldogtalan.

Rám jár a rúd, úgy szenvedek:

épp azt unom, mit szeretek,

ilyen vagyok, ilyen leszek.

□□□□□□□□ *„Hiába van” –*

súgja szivem, de én megyek

□□□□□□□□ *tovább vakon.*

Kedélyem hát aszott, sovány:

csak éhezem a lakomán.

A szó igaz, így szól a szám:

□□□□□□□□ *„Őrizd, fiam,*

merész szived, csak úgy vidám

□□□□□□□□ *anyugalom.”*

Szétzúzza azt a szerelem,

ki szemtelen és szertelen

s nem érti azt, mi idegen,

□□□□□□□□ *szomszéd vagyon:*

bolyong csak e területen

□□□□□□□□ *kiúttalan.*

Ki Egyet szeret, sokakat

tisztel meg az, szolgál ki az.

Mindenkinek mindent megad

□□□□□□□□ *szabatosan –*

nem úgy beszél, mint sült paraszt,

□□□□□□□□ oly vaskosan.

Ki engem ért, az többet ér,

értékesebb mindenkinél,

versemmel az most együtt él –

□□□□□□□□ gurulszavam,

szó-muzsikámtól fut a tél,

□□□□□□□□ fut nyugtalan.

Narbonne-ba szól e pár sorom,

□□□□□□□□itt én magam.

Tanúm legyen ott, akarom:

nem megy lovam.

Esteve-nek szól e pár sorom,

itt én magam.

Tanúm legyen ő, akarom:

nem megy lovam.

DALT, BARÁTAIM

I. *Dalt, barátaim, faragnom illenék,*

értelme nincs is, amolyan semmiség:

szerelmes, játszi-könnyed és baráti vegyülék.

II. *Tartsd parasztnak, akik meg nem értenék*

és szivükben nincsen helye még:

nem tágít tőle, ki ismeri a vágy erejét.

III. *Egy nyergem, két paripám van, két derék,*

fegyvert hordani nem rest, gyönyörűszép:

de kettőt, két dudást tartani nincs erőm elég.

IV. *Kettőt betörni, ha ahhoz értenék,*

fogatba fognám és el-kihajtanék:

ennyi lovaglást se látott még a messzi vidék.

V. *Egy kancám szélsebes hegyi ivadék,*

de féktelen félszaz, az környékezi rég:

hámból, nyűgből kirúg, kifeslik oldalán a fék.

VI. *Azt meg Cofolenben termette az ég,*

hasonlót nem láttam, olyan csodaszép:

aranyra se, ezüstre se kötnék érte cserét.

VII.□□□□□□□□□□□□□ Csikóként küldtem, egye ura füvét,

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ bár tettem akkor egy kicsi kikötést:

□□□□□□□□ ha évig elmarad, száz évig tarthatom szegényt.

VIII.□□□□□□□□□□□ Adjatok tanácsot, lovagok, reményt,

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ döntemiem tudok már magam szerint:

□□□□□□□□ Agnès-lovat válasszam-e, válasszam Arsenét?

IX.□□□□□□□□□□□□□□ Gimeltől van váram, a hűbériség,

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Nieul miatt lehetek büszke vitéz:

□□□□□□□□ mindkettő hozzám szegődött, rám tette esküjét

KEDVEM DALOLNI ÉPP MA VAN

Kedvem dalolni épp ma van,

mert széthasít a fájdalom:

szolgálatom odadobom,

nem kell Poitou, se Limousin.

Számüzetésbe elmegyek,

veszélybe szállok, rettegek,

vaksorsra hagyok gyermeket:

felöklelik szomszédaim.

Poitiers-i birtokom

is elveszik, ha távozom.

Foucon d’Angiers rokonom

őrzi majd összes földjeim.

Ha ő s a király nem siet –

tőle őrzöm hűbéremet –

gascogne-i s anjou-i kezek

pusztítanak elemien.

Ha ő nem bölcs, nem óvatos,

mikorra én már nem vagyok,

bizony, hamar fűbe harap

s leszólják: tacskó! zsenge hím!

Irgalmat esdek, cimbora:

bántásom megbocsásd, koma,

hallja meg egek Jézusa:

legyen szód román vagy latin.

Erős, derűs legény valék,

s ha tőled elszakít az ég,

Nála lesz nékem menedék,

ki majd feloldja bűneim.

Nyájas, kedves volt életem,

de Urunk úr az emberen:

földi terheim levetem

e lenti lét határain.

Kedvenc dolgom mind elhagyom:

büszkeségem, lovagkorom –

de Istenért megújítom

s ajánlom szolgálataim.

Minden barátom ott legyen

s hódoljon temetésemen.

Élveztem minden örömem,

messzi s közel s otthonian.

Kedvem itt hagyom, örömem,

s színes, szürke cobolyaim.

TAVASZI ZÖLDDEL TELIK

Tavaszi zölddel telik a

lomb, és körös-körül csupa

csiripelés, száz egyedi

szólamban mind tavaszi dal:

magát mindenki megszedi

választott szép dalaival.

Csak Édesem nem ír, s noha

lesném futárját, mostoha –

éber szivem és keserű,

világba lépni nem akar,

míg intése nem engedi

áhitott áldásaival.

Szerelmünk olyan mint virág,

galagonya virágos ág –

az éjjel ott remeg a fán

és dér esi meg, zivatar,

míg kipendül, reggel fokán,

s kilombosul ágaival.

Hajnali emlékem szilárd:

lezártuk éppen a csatát,

s akkor kitüntetett a lány

gyűrűjével, csókjaival.

És Isten enged élni tán,

míg lány pendelye eltakar!

Nem aggaszt pletyka-micsoda:

szép társam óv, az otthona,

s tudom, szó is úgy szeldeli

a tért – mondás szavaival –:

bár a gyönyört más hírleli,

mégis miénk a diadal.

(A Napkút Kiadó könyvheti újdonsága: *Hódolat és hódítás. A trubadúrköltészet remekei* Báthori Csaba fordításában)